

A MÁSODIK KERT

AMIKOR Ádám eldöntötte, hogy az első kertet el-
lenállás nélkül átengedi a nodfiaknak, ő és a kö-
vetői nyugat felé nem mehettek, mert az édeni-
eknek nem voltak a tengeri kalandozásra alkalmas hajóik.
Északra sem mehettek; az északi nodfiak serege már meg-
indult az Éden felé. Dél felé menni pedig félték; e térség
hegyeiben ellenséges törzsek is éltek. Az előttük nyitva ál-
ló egyetlen út kelet felé vezetett, és így keletnek indultak,
az akkoriban még kellemes vidékek felé, melyek a Tigris és
az Eufrátesz folyó közében helyezkedtek el. És később a
hátramaradottak közül is sokan vándoroltak keletre, hogy
csatlakozzanak az ádámfiakhoz az új folyóvölgyi hazájuk-
ban.

² ¶ Káin és Sansa is még azelőtt megszületett, hogy az
ádami utazók csoportja elérte volna a folyóközi úti célját
Mezopotámiában. Laotta, Sansa anyja behalt a leánya
megszülésébe; Éva nagy szenvedések mellett, de a rendkí-
vüli erejének köszönhetően túlélte a szülést. Éva magához
vette Sansát, Laotta gyermekét, és Káinnal együtt szoptat-
ta. Sansából nagyon rátermett nő vált. Ő lett Szargannak,
az északi kék emberfajták vezetőjének a felesége, és hozzá-
járult az akkori kék emberek fejlődéséhez is.

1. AZ ÉDENIEK BELÉPNEK
MEZOPOTÁMIÁBA

¹ Csaknem egy teljes évet vett igénybe, míg az ádami
utazók csoportja elérte az Eufrátesz folyót. Lévén, hogy
ekkor éppen áradás ideje volt, a táborukat a folyamtól nyu-
gatra elterülő sík területeken állították fel, csaknem hat
héttel azelőtt, hogy a folyóközi területre átkeltek volna,
ahol is megalapították a második kertet.

² Amikor a második kert területén lakókhöz eljutott a
híre annak, hogy az Édenkert királya és főpapja éppen fe-
léjük tart, sietve elvonultak a keleti hegyekbe. Megérkezé-
sekor Ádám a teljes hön áhított területet üresen találta. És
itt, ezen az új helyen Ádám és segítői hozzáfogtak, hogy
új házakat építsenek és új műveltségi és vallási központot
létesítsenek.

³ Ádám e helyet annak a bizottságnak a három eredeti
javaslatából már ismerte, mely bizottságot azért hozták
létre, hogy a Van és Amadon által elképzelt Kert lehetsé-
ges helyszíneit meghatározza. Azokban az időkben a két
folyó már magában is jó természetes védelmet nyújtott, és
a második kert északi részétől nem messzire az Eufrátesz
és a Tigris eléggé megközelítette egymást ahhoz, hogy egy
kilencven kilométer hosszan húzódó védőfalat emelhesse-
nek az attól délre, illetőleg a két folyó közén lévő területük
védelmére.

⁴ ¶ Miután az új Édenben letelepedtek, kezdetleges
életmód felvétele vált szükségessé; teljes mértékben igaz-
nak tűnt, hogy a föld el van átkozva. Újra a természet lett

az úr. Az ádámfiak most rákényszerültek, hogy a megma-
radásukat fel nem tört földekre alapozzák és az élet való-
ságával mostoha természeti körülmények között és a ha-
landói lét összeférhetetlenségei mellett birkózzanak meg.
Az első kertet részben előkészítve kapták, de a másodikat
a saját kezük munkájával és az „arcuk verítékével” kellett
megteremteniük.

2. KÁIN ÉS ÁBEL

¹ Kevesebb mint két évvel Káin születését követően,
megszületett Ábel, Ádám és Éva első gyermeke a második
kertben. Ábel, elérvén a tizenkét éves kort, úgy döntött,
hogy pásztor lesz; Káin a mezőgazdaságot választotta.

² Ekkoriban szokás volt a javak egy részét felajánlani a
papságnak. A pásztorok a nyájaikból, a gazdálkodók a föld
gyümölcséből adtak; és e szokásnak megfelelően Káin és
Ábel is rendszeresen megtette a maga felajánlását a papok
számára. A két fiú sokszor vitázott egymással a saját foglal-
kozásuk másikéhoz viszonyított érdemeiről, és Ábel nem
rejtette véka alá azt a megfigyelését, hogy a papok az ő ál-
lati áldozatait részesítik előnyben. Hiába hivatkozott Káin
az első Éden hagyományaira, vagyis arra, hogy korábban a
földek gyümölcsseit értékelték többre. Ábel ezt nem ismer-
te el, és csak gúnyolódott bátyja zavarán.

³ Az első Éden idejében Ádám valóban megpróbálta az
állatáldozáshoz való felajánlásokat visszaszorítani, így Ká-
in igazolható érveket talált az állításainak alátámasztására.
A második Éden vallási életét azonban nehéz volt megszer-
vezni. Ádámnak ezer és egy dolga akadt az építkezéseken,
a védelmi munkálatokban és a mezőgazdaságban. Lévén,
hogy szellemileg meglehetősen lehangolt volt, ezért az is-
tenimádat és oktatás megszervezését ama nodfiakra bízta,
akik ilyen minőségben működtek az első kertben; és a hi-
vatalos nodfi papok ilyen rövid idő alatt is visszatértek az
Ádám előtti idők alapelveihez és rendszabályaihoz.

⁴ A két fiú sohasem jött ki jól egymással, és az áldozati
felajánlások ügye tovább szította az egymás iránti gyűlö-
letüket. Ábel tudta, hogy ő Ádám és Éva fia, és sohasem
hagyta ki, hogy emlékeztesse Káint arra, hogy az ő apja
nem Ádám. Káin nem tisztavérű ibolyaszín-fajú volt, mi-
vel az apja abból a nodfi fajtából származott, mely a kék
és a vörös ember, valamint az eredeti andoni fajta későbbi
keverékévé lett. És mindez együtt, kiegészülve Káin ter-
mészetes és öröklött harcias természetével, arra vezette őt,
hogy öccse iránt egyre növekvő gyűlölettel viseltessen.

⁵ A fiúk tizennyolc, illetőleg húszévesek voltak, amikor
a közöttük lévő feszültség tetekhez vezetett, s egy napon,
amikor Ábel gúnyolódása nagyon feldühítette a harcias
bátyját, Káin rátámadt és megölte őt.

⁶ ¶ Ábel viselkedésének tanulmányozásával felmérhető
a környezet és a képzés súlya a jellemfejlődést meghatá-
ró tényezők sorában. Ábel eszményi örökséget hordozott,
és az öröklött sajátságok képezik az egész jellem alapját; de

az alsóbbrendű környezet hatása gyakorlatilag semlegesítette e kiváló örökséget. Ábelt, különösen gyermekkorában, erősen befolyásolta a kedvezőtlen környezete. Egészen más személyiség vált volna belőle, ha eléri a huszonöt-harminc éves kort; a kiváló öröksége ekkorra már megmutatkozott volna. Míg a jó környezet nem képes komolyabb mértékben segíteni az alsóbbrendű örökségből fakadó jellemgyengeségek legyőzését, addig a rossz környezet igen hatékonyan elronthatja a kiváló örökséget is, legalábbis a fiatalabb életkorban. A jó közösségi környezet és a megfelelő oktatás nélkülözhetetlen táptalaj és környezet ahhoz, hogy a jó örökségből a legjobbat lehessen kihozni.

⁷ ¶ Ábel haláláról a szülei akkor értesültek, amikor kutyái a gazdájuk nélkül tértek vissza a nyájakkal. Ádám és Éva számára Káin hamar a dőreségük rémisztő emlékévé vált, és támogatták azon döntését, hogy a fiú elhagyja a kertet.

⁸ Káin mezopotámiai élete nem igazán volt boldog, lévén, hogy ilyen különleges értelemben ő volt a vétek jelképe. Nem mintha a társai elhidegültek volna tőle, hanem mert nem tudta nem észrevenni azt a majdnem tudatos neheztelet, melyet az ő jelenléte miatt éreztek. De Káin azt is tudta, hogy mivel nem visel törzsi bélyeget, ezért a kerten kívül az útjába kerülő első szomszédos törzs megölné őt. A félelem és némi büntudat megbánásra készítette. Káinban addig sohasem lakozott Igazító, mindig is dacolt a családi rendszabályokkal és megvetette apja vallását. De most Évához, anyjához fordult, szellemi segítséget és útmutatást kérve, és mivel őszintén kereste az isteni segítséget, Igazító költözött belé. És ez az Igazító, mely őbenne lakozott és figyelt, olyan határozott és különleges előnyt biztosított számára, mely őt Ádám félelmetes törzséhez méltó rangra emelte.

⁹ És így Káin elindult Nod földjére, a második Édentől keletre. Az apja népéhez tartozó egyik csoport nagy vezetője vált belőle, és bizonyos mértékig beteljesítette Szerapatatia jóslatait, mert amíg élt, fenntartotta a békét e nodfi csoport és az ádámfiak között. Káin Remonát, egy távoli unokatestvérét vette feleségül, és az első fiúgyermekük, Hánókh az elami nodfiak vezetője lett. És az elamiak és az ádámfiak évszázadokon át békében éltek egymással.

3. ÉLET MEZOPOTÁMIÁBAN

¹ Az idő múlásával a második kertben egyre nyilvánvalóbbak lettek a vétek következményei. Ádámnak és Évának nagyon hiányzott a korábbi szép és nyugodt otthonuk, valamint az Edentiára kitelepített gyermekeik is. Valóban megrendítő dolog volt látni e csodálatos párt a teremtésrész közönséges húsvér halandóinak rendjére lefokozva látni; de ezt a rosszabb sort is méltósággal és kitartással viselték.

² Ádám bölcsen azzal töltötte az ideje nagy részét, hogy a gyermekeit és társaikat a közigazgatásra, az oktatási módszerekre és a vallási áhítatra oktatta. Ha nem lett volna ilyen előrelátó, akkor a halálát követően zűrzavar tört volna ki. De így, Ádám halála igen kevés változást okozott

a népe ügyeinek vitelében. Ádám és Éva azonban már jóval a haláluk előtt észlelte, hogy a gyermekeik és a követőik fokozatosan megfeledkeznek az édenbeli dicső napjairól. És a követők számára jobb volt megfeledkezni az Éden nagyszerűségéről; így kevésbé volt valószínű, hogy indokolatlan elégedetlenséget éreznek a kevésbé szerencsés környezetük miatt.

³ ¶ Az ádámfiak ügyeit irányítók az első kert faitól származtak. Ádám első fia, Ádámson (Adam ben Adam) a második Édentől északra az ibolyaszín emberfajta egy második központját alapította meg. Ádám második fiából, Évaszonból szakavatott vezető és irányító vált; nagy segítségére volt apjának. Évaszon nem élt olyan sokáig, mint Ádám, és az ő legidősebb fia, Jansad lett Ádám utóda az ádámfi törzsek vezetői tisztségében.

⁴ ¶ A vallási vezetők, illetőleg a papság története, Szetel, Ádámnak és Évának a második kertben született, legidősebb túlélő fiával kezdődött. E fiú százhuszonkilenc évvel azután született, hogy Ádám megérkezett az Urantiára. Szetel bekapcsolódott az apja népe szellemi helyzetének javítására irányuló munkába, a második kert új papságának vezetője lett. Fia, Énosz új istenimádati rendet alapított, és unokája, Kenan állította fel a közelebbi és távolabbi szomszédos törzseknel a külső hitterjesztői szolgálat intézményét.

⁵ A szetfi papság hármas vállalkozás volt, mert vallási, egészségügyi és oktatási feladatai is voltak. E rend papjait kiképezték vallási szertartások levezetésére, gyógyításra és egészségügyi felügyelői tevékenységekre, valamint a kertben működő tanodákban való oktatásra.

⁶ ¶ Ádám úti csoportja az első kert növényei és gabonái közül sok száznak a magját és gumóját hozta magával a folyóvölgyi területre; nagy nyájakat és különféle háziállatokat is hoztak magukkal. Emiatt nagy előnyben voltak a szomszédos törzsekhez képest. Az eredeti Kert korábbi műveltségének számos előnyét élvezték.

⁷ Az első kert elhagyásának időpontjáig Ádám és családja mindig is gyümölcsökön, gabona- és dióféléken élt. A Mezopotámiába tartó útjuk alatt fogyasztottak először fű- és zöldségféléket. A húsevést a második kertben már korán elkezdték, de Ádám és Éva a maguk szokásos étrendje szerint sohasem evett húst. Sem Ádámson és Évaszon, sem pedig az első éden első nemzedékébe tartozók nem lettek húsevők.

⁸ ¶ Az ádámfiak a műveltségbeli eredményeiket és az értelmi fejlettségüket tekintve magasan a környező népek felett álltak. Megalkották a harmadik ábécéjüket és egyéb módon is megteremtették az alapokat sok olyasmire, ami a mai művészet, tudomány és irodalom előfutára lett. Itt, a Tigris és az Eufrátesz közötti területen olyan színvonalú írástudományt, fémműveséget, fazekasságot és szövőmesterséget tartottak fenn és olyan építészetet hoztak létre, melyet e világ évezredekig nem tudott meghaladni.

⁹ Az ibolyaszín emberfajtaéhoz tartozó népek családi élete a korukhoz képest eszményi volt. A gyermekeket mezőgazdasági, kézműves és állattenyésztési képésben része-

sítotték, vagy a szetfiek hármass feladatának ellátására képezték ki: a papi, a gyógyítói és tanítói feladatára.

¹⁰ És amikor a szetfi papságra gondoltok, ne keverjétek össze azokat a fennkölt gondolkodású és nemes lelkű egészségügyi és vallási tanítókat, igazi tanítókat azokkal a lealjasult és elüzletiesült papi csoportokkal, melyek a későbbi és szomszédos nemzeteknél jelentek meg. Az előbbieknél az Istenségről és a világegyetemről alkotott vallási fogalmak fejlettek és többé-kevésbé helyesek voltak, az egészségügyi ismereteik akkoriban kiválóak voltak és az oktatási módszereiket azóta sem sikerült túlszárnyalnia senkinek.

4. AZ IBOLYASZÍN EMBERFAJTA

¹ Ádám és Éva volt az ibolyaszín emberfajta, vagyis az Urantián kilencedikként megjelent emberfajta megalapítója. Ádámnak és utódainak kék szemük volt, és az ibolyaszín fajtához tartozó népeknél a világos bőrszín és a világos — a sárgásszöke, a vörös és a barna — hajszín volt a jellemző.

² Éva nem szenvedett fájdalmakat a szüléskor; a korai evolúciós fajták sem. Csak az evolúciós embernek a nodfiakkal és később az ádámfiaikkal való egyesüléséből létrejött kevert fajták számára vált fájdalmassá a szülés.

³ Ádámot és Évát, miként a jerusemi társukat is ketős rendszer látta el éltető energiával, vagyis egyaránt éltek élelmen és fényen, melyet bizonyos, az Urantián ismeretlen felsőbb-fizikai energiák egészítettek ki. Az urantiai utódaik nem örökölték az ő energiafelvételi és fénykörüli szülői felruházottságukat. Őket egyetlen kör táplálta, mégpedig az emberi fajtájú vérkeringés. Halandónak, de hosszú életű halandóknak tervezték őket, jóllehet az élet-hosszuk minden egyes nemzedékkel egyre jobban közeledett a szabványos emberi élethosszhoz.

⁴ Ádám és Éva, valamint az első gyereknemzedék nem folyamadott az állatok húsához. Teljes mértékben „a fák gyümölcssein” éltek. Az első nemzedék után Ádám minden leszármazottja áttért a tejtermékeket is tartalmazó étrendre, de sokuk továbbra is megmaradt a húsmentes étkezésénél. Sok olyan törzs sem evett húst, melyekkel később egyesültek. Később pedig e növényfogyasztó törzsek keletre vándoroltak és India népei között elkeveredve maradtak fenn.

⁵ Ádám és Éva fizikai és szellemi látóképessége messze meghaladta a mai népekéit. Az ő különleges érzékeik sokkal élesebbek voltak, és képesek voltak látni a közteslényeket és az angyali seregeket, a melkizedekeket, valamint a bukott Kaligasztia herceget is, aki több alkalommal eljött tárgyalni e nemes utódjával. A vétkük után még több mint száz évvel is képesek voltak látni e mennyei lényeket. E különleges érzékek ennyire élesen nem jelentek meg a gyermekeikben és minden egyes nemzedékkel fokozatosan gyengültek.

⁶ Az ádámi gyermekekbe rendszerint Igazító költözött, hiszen mindegyikük kétségbevonhatatlan túlélési képességgel rendelkezett. E felsőbbrendű utódokat nem járta át

félelem úgy, mint az evolúciós gyermekeket. Az Urantiai emberfajtáiban azért van még mindig annyi félelem, mert nagyon kevésbé részesültek az ádámi élet-sejtanyagból, ugyanis a fizikai fajnemesítésre kidolgozott tervek korán összeomlottak.

⁷ Az Anyagi Fiak és utódaik testi sejtjei messze ellenállóbbak a betegségekkel szemben, mint a bolygókon őshonos evolúciós lényekéi. A honos fajták testi sejtjei rokonságban vannak a teremtésrészen élő, betegséget okozó, görcsővel megfigyelhető és még annál is parányibb méretű élőlényekkel. E ténnyel magyarázható, hogy az urantiai népeknek miért kell oly sok tudományos erőfeszítést tenniük számos testi nyavalya legyőzésére. A betegségekkel szemben sokkal ellenállóbbak lennétek, ha a fajtáitok több ádámi életet hordoznának.

⁸ ¶ Miután az Eufrátesz-völgyi második kertben berendezkedtek, Ádám úgy döntött, hogy olyan sok élet-sejtanyagot hagy hátra, amennyit csak bír, annak érdekében, hogy a világ az ő halálát követően részesülhessen belőle. Ennek megfelelően megtette Évát a fajnemesítés tizenkét tagú bizottságának vezetőjévé, és Ádám haláláig e bizottság kiválasztott 1.682 nőt az urantiai felsőbbrendű lények közül, és e nőket az ádámi élet-sejtanyaggal megtermékenyítették. Az ő gyermekeik 112 egyed kivételével mind megélték a felnőttkort, s a világ így további 1.570 felsőbbrendű férfival és nővel gyarapodott. Bár ezeket az anyajelölteket az összes környező törzsből választották, és ők a földi emberfajták többségét képviselték, a nagyobbik részüket mégis a nodfiak felsőbbrendű fajtaiból választották ki, és ők alkották a kiváló andita emberfajta legelső egyedét. E gyermekek az anyjuk törzsi környezetében születtek meg és nevelkedtek.

5. ÁDÁM ÉS ÉVA HALÁLA

¹ Nem sokkal a második Éden létrehozását követően Ádámot és Évát annak rendje és módja szerint tájékoztatták arról, hogy a megbánásuk elfogadható volt, és arról, hogy bár a végzetük szerint osztozniuk kell a világuk halandóinak sorsában, bizonyosan alkalmassá válnak az urantiai alvó továbbélők közé való felvételre. Teljes mértékben hittek a feltámadásukkal és a tisztükbe való visszaállítással kapcsolatos jó hírben, melyet a melkizedek oly megindítóan tudattak velük. A törvényszegésük lényege a rossz helyzetmegítélés vétke volt, nem pedig a tudatos és szándékos lázadás bűne.

² Ádám és Éva jerusemi létpolgárként nem kapott Gondolatigazítót, és nem is költözött beléjük Igazító, amikor az Urantián az első kertben működtek. De röviddel a halandói rendre való lefokozásukat követően tudatosult bennük egy új jelenlét, és felismerték, hogy az emberi besorolásuk, valamint az őszinte megbánásuk együtt lehetővé tette az Igazító számára a beléjük költözését. A beléjük költözött Igazító felismerése volt az, ami nagymértékben bátorította Ádámot és Évát az életük hátralévő részében; tudták, hogy a Satania Anyagi Fiaiként kudarcot vallottak, de tudták azt is, hogy a világegyetem felemelkedő fiaiként a paradicsomi létpálya még nyitva áll előttük.

³ ¶ Ádám tudott a megítéltetési feltámadásról, melyre az ő bolygóra való megérkezésével egyidejűleg került sor, és hitte, hogy ő és társa valószínűleg újraszemélyesül majd a fiúi besorolásuk következő rendjének eljövetele során. Azt nem tudta, hogy Mihály, e világegyetem ura oly hamar meg fog jelenni az Urantián; arra számított, hogy a következő eljövő Fiú az Avonal rendbe fog tartozni. De mégis mindig megnyugvást és valamiféle nehezen felfogható dolgot jelentett Ádám és Éva számára az, amikor megpróbálták értelmezni a Mihálytól kapott egyetlen személyes üzenetet. Ez az üzenet a barátság és a megnyugtató egyéb módon való kifejezése mellett így szólt: „Megvizsgáltam a vétetek körülményeit, felidéztem a szívetek azon vágyát, hogy mindig hűek maradjatok az Atya akaratához, és a halandói alvásból el fognak hívni benneteket, amikor eljövök az Urantiára, hacsak a teremtésrészemhez tartozó alárendelt Fiak még ezt megelőzően nem küldenek értetek.”

⁴ És ez nagyon is rejtélyes dolognak tűnt Ádám és Éva számára. A lehetséges rendkívüli feltámadásra vonatkozó rejtett ígéretet felismerték az üzenetben, és ennek lehetősége nagy örömmel töltötte el őket, de nem tudták felfogni azt a sugalmazást, hogy esetleg mindaddig alvó továbbézők maradnak, amíg Mihálynak az Urantián való személyes megjelenésével együtt járó feltámadás ideje el nem jön. És így az édeni pár mindvégig azt hirdette, hogy egy Istenfiú jön majd el egykor, és a szeretteikkel azon hitüket, legalábbis dédelgetett reményüket, osztották meg, hogy a botlásaik és szomorúságaik világa talán olyan teremtésszé válik, melyen ennek a világegyetemnek a feje paradicsomi alászálló Fiúként fog működni. Ez túl jól hangzott ahhoz, hogy igaz legyen, de Ádám úgy gondolta, hogy a viszályal sújtott Urantia végül a Satania csillagrendszer legszerencsésebb világává, az egész Nebadon irigyelt bolygójává válik.

⁵ ¶ Ádám 530 évet élt; olyasmiben halt meg, amit öregkori elgyengülésnek lehetne nevezni. A testi rendszerei egyszerűen elfáradtak; a bomlási folyamat lassan legyőzte a javítási folyamatot, és az elkerülhetetlen vég bekövetkezett. Éva tizenkilenc évvel korábban, szívelégtelenségben halt meg. Az istentisztelet céljából szolgáló templom központjában temették el mindkettőjüket, melyet az ő terveik szerint építettek azt követően, hogy a telepet védő falal elkészültek. És innen ered az a szokás, hogy a kiváló és jámbor férfiakat és nőket az istentiszteletnek helyet adó építmény padlózata alá temetik el.

⁶ ¶ Az Urantia anyagi szint felett álló kormánya a melkizedek vezetésevel folytatta a tevékenységét, azonban az evolúciós fajtákkal való közvetlen fizikai kapcsolatot megszakította. A Bolygóherceg testtel bíró törzskara megérkezésének távoli napjaitól fogva végig, Van és Amadon korától Ádám és Éva megérkezésének idejéig, a világegyetemi kormányzat fizikai képviselői mindig is a bolygón állomásoztak. De az ádami vétkekkel ennek a több mint négyszázötvenezer éven át működött rendszernek vége szakadt. A szellemi szférákban az angyali segítők a Gondolatigazítókkal együtt folytatták a küzdelmeket, mind-

egyikük hősiességét vívott az egyedek megmentése érdekében; de a világ általános jólétére vonatkozóan nem hirdettek átfogó terveket a földi halandók számára egészen Makiventa Melkizedeknek Ábrahám korában való megérkezéséig, aki, rendelkezvén egy Istenfiú hatalmával, türelmével és hatáskörével, letette a szerencsétlen Urantia további nemesítésének és szellemi jóvá igazolásának alapjait.

⁷ Az Urantiának azért nem csak a szerencsétlenség jutott osztályrészül; e világ lett a Nebadon helyi világegyetem legszerencsésebb bolygója is. Az urantiaiaknak tiszta haszonnak kell tekinteniük azt, hogy még ha az őseik botlása és az első világuraik hibái olyan reménytelen, zavaros helyzetet teremtettek is a bolygón, melyet még inkább súlyosbított a rossz és a bűn, éppen ez a sötétség keltette fel a nebadoni Mihály figyelmét s e világot választotta a mennyei Atya szeretetteljes személyisége kinyilvánításának színteréül. Nem az volt a helyzet, hogy az Urantiának egy Teremtő Fiúra lett volna szüksége ahhoz, hogy zűrös ügyeit rendbe tegye; hanem inkább az, hogy az Urantián jelenlévő rossz és bűn a Teremtő Fiú számára szembeütőbb hátteret biztosított ahhoz, hogy a paradicsomi Atya páratlan szeretetét, kegyelmét és türelmét kinyilvánítsa.

6. ÁDÁM ÉS ÉVA TOVÁBBÉLÉSE

¹ Ádám és Éva úgy tért halandói pihenésre, hogy szilárdan hitt a melkizedektől kapott azon ígéretekben, miszerint egyszer majd felébrednek a halálbeli alvásból a lakóvilágokon, a még az ibolyaszín emberfajta húsvér testében az Urantián teljesített küldetésük előtről általuk oly jól ismert világokon való élet folytatása céljából.

² Nem sokáig pihentek a teremtésszé halandóinak öntudatlan alvás-feledésében. Az Ádám halálát követő harmadik napon Lanaforge rendelkezéseit, melyeket az ügyvezető edentiai Fenséges helyben hagyott és amelyhez a Mihály nevében eljáró Nappalok Szövetsége a Szalvingtonon csatlakozott, átadták Gábielnek, aki elrendelte az ádami vétkek ezen előkelő túlélőinek rendkívüli szőlítésát az Urantián. És a különleges feltámadást elrendelő eme parancsnak megfelelően az urantiai sorozat huszonhatos számát, Ádámot és Évát újraszemélyesítették és újraegyesítették a Satania lakóvilágainak feltámadási csarnokaiban az első kertben velük élt 1.316 társukkal együtt. Sok hű lelket már Ádám érkezésekor ártvittek, melyre az alvó továbbézők és az élő, megfelelőnek minősült felemelkedők megítéltetésekor került sor.

³ ¶ Ádám és Éva gyorsan haladt át a felemelkedési világok során és elérték a jerusemi létpolgári besorolást, újra állandó lakosai lettek az eredeti bolygójuknak, de ezúttal a világegyetemi személyiségek egy másik rendjének tagjaként. A Jerusemet állandó létpolgárokként hagyták el — Istenfiakként; és felemelkedő létpolgárokként tértek vissza — emberfiakként. A csillagrendszeri központban nyomban urantiai szolgálatra osztották be őket, később pedig ama huszonnégy tanácsos közé vétettek fel, akik az Urantia jelenlegi tanácsadó-irányító testületét alkotják.

⁴ ¶ És ez a vége az Urantia bolygó Ádámja és Évája történetének, mely a próbák, a szomorú események és a győzelmek története, legalábbis a ti jó szándékú, de rászédett Anyagi Fiatok és Leányotok személyes győzelmének története, és végső soron, kétségtelenül az ő világuknak és a világuk lázadástól háborgatott és rossztól gyötört lakóinak a végleges győzelmi története is. Mindent egybevetve, Ádám és Éva óriási mértékben járult hozzá az embe-

ri faj gyors polgárosodásához és felgyorsított élőlénytani fejlődéséhez. Nagy műveltséget hagytak maguk után a földön, de e fejlett polgárosodott társadalomnak nem sikerült megmaradnia az ádami örökség korai felhígulása, majd eltűnése közepette. Az emberek hozzák létre a polgárosodott társadalmat; nem a polgárosodás teremti meg az embereket.

⁵ [Közreadta Szolonia, a szeráfi „hang a Kertben”.]